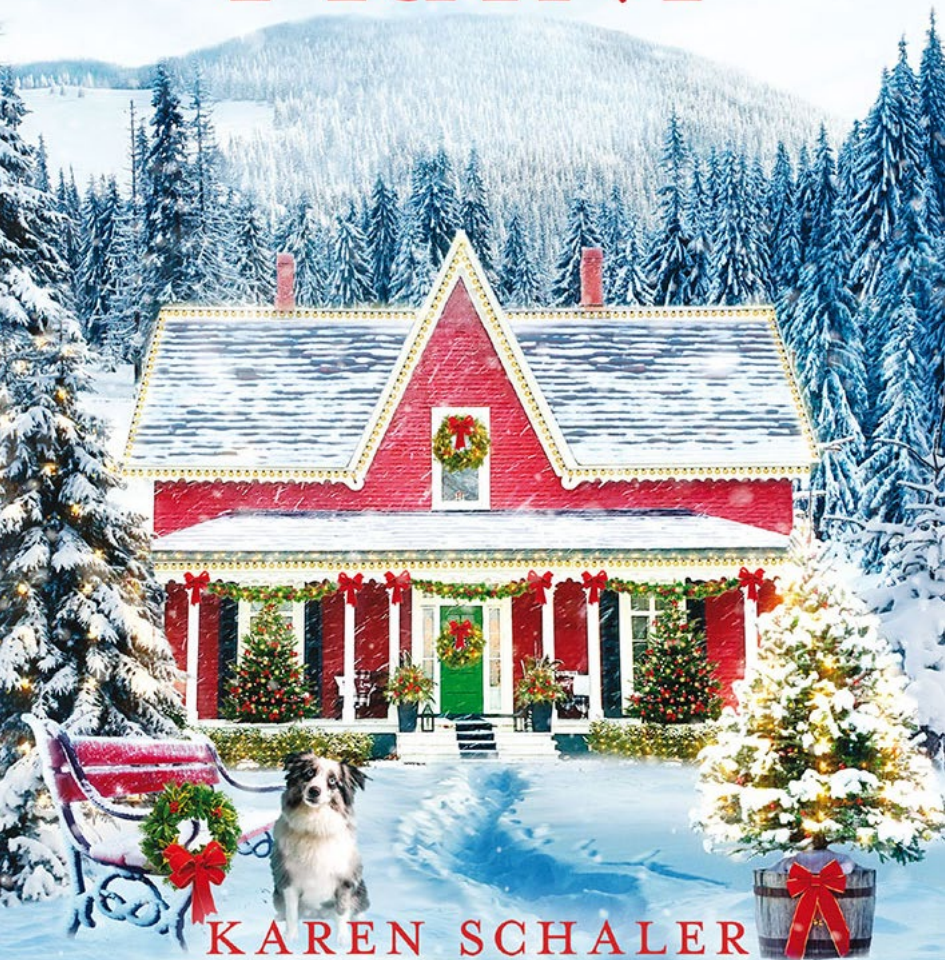

Od autorky scénáře *Vánoční princ*,
úspěšného filmu společnosti Netflix

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

KAREN SCHALER

BARONET

Vánoční přání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.baronet.cz
www.albatrosmedia.cz

Karen Schaler
Vánoční přání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VÁNOČNÍ PŘÁNÍ

PRAHA 2023

KAREN SCHALER

VÁNOČNÍ
PŘÁNÍ

*Věnováno Heather MacDonald-Bosséové.
Vždy budeš mým záchranným člunem...*

1. kapitola

Libby na něj nechtěla spadnout. A přesto se ocitla na zasněženém chodníku jak dlouhá, tak široká, s jeho obličejem jen několik centimetrů od svého.

„Kde ses tu vzal?“ vykoktala a s námahou se snažila zvednout.

Běžela po malebné, vánočně vyzdobené seattleské čtvrti, všímala si svého, a když zabočila za roh, najednou se před ní objevil a vrazil přímo do ní.

Už skoro stála, když se omylem zahákla chodidlem o jeho nohu a skončila mu přímo na klíně.

Zubil se na ni.

„Tak podle tebe je to k smíchu?“ vykřikla pobouřeně.

Oči se mu uličnický třpytily. Snažila se vstát, když mu náhle paže vyletěla do vzduchu a srazila ji na chodník.

„To myslíš vážně?“ Vstala a ze vzteku na něj šlápla. „Jaké to je?“

„Co to děláte?“ ozval se za ní mužský hlas. „Takhle mu můžete ublížit!“

„Napadl mě jako první!“ ohradila se Libby a zadívala se na muže.

Vzal jí dech. Měl ty nejkrásnější kobaltově modré oči, jaké kdy viděla. Byl vysoký, s rozčuchanými černočernými vlasy a tak ostře řezanými rysy, jaké se dají vidět jen na přehlídkových molech.

Přimhouřila oči. Okamžitě pojala podezření. Ze zkušenosti věděla, že kdokoli takhle pohledný představuje potíže... Velké potíže.

Muži metaly z očí blesky. Upřel pohled na útočníka – obřího nafukovacího Santu, jenž se vlivem díry, kterou mu Libby prokopla do břicha, válel na chodníku jak lívanec.

„Zničila jste ho!“

Rychle odskočila od vyfouknutého Santy.

„Za to může on,“ ohradila se. „Zničehonic se objevil přímo přede mnou a srazil mě na zem!“

„Tak jste ho prostě musela zničit?“ zeptal se muž nevěřičně a pokusil se vyfouknutého Santu zvednout. „Kdo jste? Ebenezer Scrooge? Měl jsem za to, že tahle čtvrt' ztělesňuje ducha Vánoc. Když se sem mí rodiče přestěhovali, v podstatě podepsali smlouvu, podle které mají povinnost slavit Vánoce a přijmout za své zásadu ‚čím víc ozdob, tím líp‘.“ Prohlédl si ji, jak tu před ním stála v černém běžeckém úboru. „Vy asi nebudete zdejší...“

„Cože?“ Libby vykulila oči a dala si ruce v bok. „Abyste věděl, vyrostla jsem tu. Tradici vánoční výzdoby v Evergreen Valley založila moje rodina. To táta se domluvil s obyvateli čtyř evergreenských ulic, aby se zapojili do vánoční výzdoby. Naše čtvrt' není jen slavná, je legendární,“ prohlásila hrdě. „Lidé se sem sjíždějí z daleka, aby si naši vánoční výzdobu prohlédli.“

„Vánoční výzdobu jako například toho Santu, kterého jste právě zničila?“ zeptal se muž se zplihlým Santou v náručí.

Libby ukázala na veselého chlapíka, který tedy právě teď moc vesele nevypadal. „Kymácel se a vrazil do mě. Jsem nevinná!“

Muž se zasmál. „Tak nevinná? O tom pochybuju.“

Zůstala na něj zírat s pusou dokořán. Nemohla uvěřit vlastním uším, že ji tu tenhle chlap odsuzuje. Usilovně

se snažila vymyslet, jak ho co nejlíp odpálkovat. Když však na ni upřel oči, myslela jen na to, jak jsou nádherně modré, a úplně zapomněla, že mu chtěla něco říct. To ji naštvalo ještě víc. *Vzpamatuj se*, okřikla se v duchu a přinutila se od něj odtrhnout pohled.

Nedalo se popřít, že je pohledný, to však neznamenalo, že by se k němu měla chovat jako zamilovaná pubertáčka. Stejně se nedalo říct, že by s ní flirtoval. Spíš právě naopak. Díval se na ni, jako by byla učiněná potízkistka. Proto ji tak překvapilo, když jí náhle nabídl ruku.

„Jsem Adam Thompson.“

Zaváhala, avšak ruku mu sevřela. „Libby. Libby Larsonová.“

Sotva se dotkli, navzdory mrazivému počasí projel Libby příval tepla. Celé tělo jí začalo mravenčit. Zvedla k němu oči a dumala, jestli i on cítil stejnou jiskru. Jeho výraz však nic neprozrazoval. Okamžitě se za svou reakci zastyděla. Rychle stáhla ruku a nacpala si ji do kapsy mikiny.

„Ujišťuju vás, že to nebyla moje vina,“ pověděla mu. „Nevím, odkud se tu tenhle Santa vzal, ale ještě nikdy jsem ho neviděla, a to znám všechny Santy v téhle ulici.“

Muž povytáhl obočí.

Uvědomila si, jak absurdně to muselo vyznít, a tak zmlkla a raději si začala oprašovat sních, který na ní po potyčce se Santou ulpěl.

„Máte pravdu. Tenhle Santa tu byl nový,“ překvapil ji Adam. „Ráno jsme ho sem s mámou postavili. Rodiče se právě přistěhovali.“ Ukázal na dům, před nímž stáli. „Máma zavolala, že mám hned přijet a pomoci jí rozmístit vánoční výzdobu. Podala to, jako by to byla otázka života a smrti. Řekla, že se dům musí co nejdřív vyzdobit, aby nebyla jediná, kdo nemá rozvěšená světýlka.“ Ukázal na sousední dům. „Teď jsou v téhle ulici za Grinche její sousedi, kteří si dům taky ještě nevyzdobili.“

Libby zasvítily oči. Překřížila si paže na hrudi. „To je můj dům.“

Adam se ani nesnažil skrýt překvapení. „Že mě to nepřekvapuje. Ale nechápu to. Řekla jste, že vaše rodina založila tradici zdobení domů, tak proč jste svůj nevyzdobila? Nerozumím tomu.“

„To byste nepochopil,“ odsekla Libby a raději změnila téma. „Takže vaši rodiče jsou Carol a Larry? Potkala jsem se s nimi, když se přistěhovali. Zrovna jsem jela do práce a měla jsem čas prohodit s nimi jen několik slov, ale připadali mi milí.“

Adam se zasmál. „Říkáte to překvapeně. Moji rodiče jsou milí. Jsou to ti nejlepší rodiče na světě, proto doufám, že vám na ně naše dnešní setkání nezničí názor. Chtějí k vám zapadnout a stát se součástí místní komunity. A nebojte – nežiju tu. Jen jsem přijel pomoci rozvěsit výzdobu, kterou máma nakoupila. Zásadu ‚čím víc, tím líp‘ si rozhodně vzala k srdci. Pořád mluví o tom, jak je Evergreen Valley nádherně vánočně vyzdobená čtvrť.“

„To má tedy pravdu,“ přisvědčila Libby a hrdě se rozhlédla po malebné ulici tvořené starobylými domy s dřevěnými obklady. Všechny kromě jejího byly ozářené kilometry vánočních světýlek a zdobené přehršlí věnců a girland. Na všech venkovních verandách, terasách a předzahrádkách stály vánoční stromy.

„Proto si to tu máma tak zamilovala,“ pověděl jí Adam.

„Když se večer rozsvítí všechna světla, je to ještě větší nádhera,“ povzdechla si Libby. „Máme tu doslova tisíce vánočních světel, a nejen na domech. Rozvěsili jsme světla i na stromy, keře, záhony, a dokonce se táhnou i po zemi. Lemují všechny předzahrádky. Večer se z domů linou vánoční písně. Připadáte si, jako byste žil přímo v koledě.“

„Včera večer jsem tu projížděl, tak jsem to viděl na vlastní oči,“ přisvědčil Adam. „Je to opravdu působí-

vé. A další důvod, proč tu jsem. Máma potřebuje, abych jí nastavil zvukovou aparaturu. A každý rok máte jiné téma, že?“

„Ano. Letos jsou to *starobylé Vánoce*,“ prozradila mu Libby. „Máma vždycky ráda vybírala témata.“

Adam přikývl. „Máma se mi zmínila. Je z toho nadšená, protože má spoustu starožitných ozdob. Těší se, až je všechny rozvěsí. Je ráda, že se toho může účastnit. Evergreen Valley si zamilovala.“

„Já taky,“ svěřila se mu Libby. Při vzpomínce na všechny uplynulé Vánoce se jí hlas vytratil. Zastavila přívál vzpomínek právě včas, protože myslet na cokoli, co mělo něco společného s Vánoce, jí příliš bolelo.

„Pokud tuhle tradici založili vaši rodiče, proč jste svůj dům doteď nevyzdobila?“ zajímal se Adam. „Všiml jsem si cedule *Na prodej*. Prodáváte ho?“

Libby si povzdechla dřív, než si v tom stihla zabránit. „Ano, nejspíš ano.“ Zaryla nehty do dlaní. Nechtěla dům prodávat, přestože věděla, že nebude mít na vybranou.

„Nejspíš?“ zopakoval po ní Adam zmateně.

„Mám se rozhodnout do konce roku, podle realitního agenta by ale bylo rozumnější dát ho na prodej co nejdřív, dokud se sem lidi sjíždějí, aby si prohlédli výzdobu,“ přiznala. „Zaujme tak víc lidí.“

Adam přikývl. „Takže nejdřív chcete zjistit, jestli byste za něj dostala vyšší nabídku?“

„Něco takového,“ odpověděla, odhodlaná změnit téma. „A opravdu moc mě to se Santou mrzí. I když to nebyla tak úplně moje vina...“

„I mě to mrzí,“ pověděl jí Adam, nadzvedl jednu Santovu zplihlou končetinu a nechal ji zas spadnout. „Je to obrovská tragédie.“

Libby se na něj podezíravě zadívala. „To trochu přeháníte, ne? Je to jenom ozdoba trávníku. Zas tak moc se nestalo.“

Zamračil se. „Stalo se *hodně*.“ Odmlčel se, než zas pokračoval. „Mámě to zlomí srdce. Konkrétně tohoto Santu jí táta daroval k výročí. Brali se na Vánoce.“

„Opravdu?“ Libby se zastyděla.

Adam přikývl. „Opravdu.“

„No, tak to nevypadá dobře,“ povzdechla si Libby. „Mám výčitky svědomí. Koupím jí nového Santu. Kde ho pořídili?“ Chtěla z kapsy mikiny vytáhnout mobil, telefon jí však vyklouzl z ruky.

„To ne!“ Libby se po něm vrhla. Přístroj by spadl na zem, kdyby ho Adam na poslední chvíli nezachytil.

Vydechla úlevou. „Díkybohu. Nedávno jsem si rozbila starý, proto je tenhle prakticky zbrusu nový.“

„Jak se vám to povedlo?“

Rozpačitě se usmála. „Přejela jsem ho autem.“

Adam vykulil oči. „Páni.“

„Vidíte? Spěchala jsem a vypadl mi z kabelky. Nastoupila jsem do svého SUV a chtěla někomu zavolat. V tu chvíli jsem si uvědomila, že je mobil pryč. Vyjížděla jsem z příjezdové cesty a uslyšela to.“

„Co jste uslyšela?“

„Jak mi vyzvání... venku.“

Adam sebou trhl.

Libby přikývla. „A tak jsem ho přejela. Zbyla z něj placka.“

„To se vsadím,“ řekl jí Adam. „Vypadá to, že máte ve zvyku ničit věci.“

Libby se na něj vyčítavě zadívala. „Žádný takový zvyk nemám. Obojí byly nehody. Tak odkud ten Santa byl? Hned ho objednáám.“

„To se vám nepodaří,“ varoval ji Adam.

„Ne, opravdu. Můžu ho koupit hned teď. Mám aplikaci s katalogy tisícovek různých obchodů. Jen potřebuju vědět, odkud ten Santa je.“ Otevřela si příslušnou aplikaci. Byla připravená svůj čin napravit.

„*Weihnachtsfreude*,“ řekl Adam.

Libby prudce zvedla hlavu od mobilu. „Vajna... cože? Co jste to řekl?“

„*Weihnachtsfreude*. Tak se ten obchod jmenuje. V němčině to znamená ‚Vánoční veselí‘,“ prozradil jí Adam.

Libby se zamračila. „V mojí aplikaci asi takhle specializovaný obchod nebude. Ale můžu jim zavolat a zboží objednat. Jak se píše Vaj... To, co jste řekl.“

„Neseženete ho,“ varoval ji Adam. „Je z Německa.“

„Dobře, tak ho objednáme z Německa a necháme ho sem poslat...“

„Je jediný svého druhu. Vyrobený na zakázku.“ Adam se na placatého Santu zamračil. „Nevím, jak to jen rodičům povím.“

Teď už se Libby cítila obzvlášť hrozně, avšak nevzdávala to. „Zavolám do toho obchodu. Určitě vyrobí nového Santu. Sice to nebude úplně ten samý, ale...“

Přerušil ji alarm v budíku. Melodie byla hlasitá a energická a vyhrávala...

Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas...

„Omlouvám se, to je jen můj alarm,“ vysvětlila mu Libby rozpačitě.

Naklonil hlavu. „Máte jako melodii ‚Rolničky‘? Netipoval bych vás na to.“

„Proč to říkáte?“ zeptala se.

„Viděla jste, jak dopadl ten Santa?“

„Opakuju, že to byla *nehoda*,“ zdůraznila Libby a alarm vypnula. „Máte však pravdu. ‚Rolničky‘ obvykle jako alarm nemívám. Kamarádka mi je nastavila jako vtip. Snaží se ve mně probudit vánoční náladu. Pořád si říkám, že chci tu melodii změnit, ale...“

„Ale máte moc napilno?“ dopověděl za ni Adam.

„Ano, přesně tak.“ Když se mu zadívala do očí, opět se jí zrychlil tep. Jeho oči ji nutily zapomenout na celý svět. V tu chvíli se rozezněl jiný alarm. Alarm v její hlavě, který ji varoval, aby se nenechala Adamem a jeho svůdnými modrými očima rozptýlit. Podobné rozptylování si nemohla dovolit. Připomněla si, jaký z něj měla první dojem. *Ten muž byl chodící problém.*

Libby se opět rozezněl mobil. Tentokrát začala vyhrávat melodie písně „Zdobte domy, zdobte síně“.

Adam povytáhl obočí. „Další alarm?“

„Ne, jen mi píše ta samá kamarádka, která mi všechna vyzvánění změnila na vánoční koledy.“ Libby se při pohledu na početná upozornění na příchozí e-maily zamračila.

„Děje se něco?“ zeptal se Adam.

„Kromě textovek jsem dostala hromadu e-mailů. V práci řeším velmi náročného klienta. A už jdu pozdě. Musím běžet. Ale nebojte, tu situaci se Santou vyřeším.“

„To se nebojím,“ ujistil ji Adam. „Ovšem měla byste se mít na pozoru, máma je schopná se za svoji vánoční výzdobu porvat.“

Libby se při pohledu na jeho naprosto vážný výraz zasmála. „Jako že by mě zavřela do vězení z mátových cukrových hůlek?“

„Přinejmenším vás zapíše na seznam zlobivých dětí,“ varoval ji, jako by si nedovedl představit horší osud.

„Vsadím se, že na tom seznamu bylo mnohokrát vaše jméno,“ odsekla Libby.

Adam nasadil nevinný kukuč. „Cože? Moje? Ne. Já Vánoce miluju. Jsem hodný, nezlobím. To na druhou stranu vy...“ Ukázal na její nevyzdobený dům.

Libby se opět rozezněl mobil...

Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas...

„Ach jo, už musím vážně jít.“ Libby mu nabídla ruku. „Dejte mi mobil. Rychle.“

Adam se na ni podezíravě zadíval. „Proč? Co s ním budete dělat?“

„Nebojte, nepřeježu vám ho.“

„To se snadno řekne,“ podotkl Adam, „ale zatím se vám moc nedaří to dodržet.“

Protočila panenky a netrpělivě zakývala prsty. „No tak, jen vám do něj uložím svoje číslo.“ Než stihl cokoli namítnout, vytrhla mu telefon z ruky a pod přezdívkou *Santova vražedkyně* do něj uložila svoje číslo.

Při pohledu na jméno se Adam rozesmál. „Santova vražedkyně. To se vám povedlo.“

„Tahle aspoň nezapomenete, kdo jsem.“

„Nebojte, jste velmi nezapomenutelná,“ ujistil ji Adam.

Z jeho pohledu se Libby rozbušilo srdce, přestože netušila, zda svoje slova myslí jako kompliment, nebo urážku. Nevěděla, co si má o Adamovi myslet. Nemohla popřít, že je pohledný. Nejedna žena by se do něj mohla zamilovat. Při smíchu mu oči v koutcích jiskřily a měl nakažlivý úsměv. Líbilo se jí, že je to typ, který pomáhá rodičům s vánoční výzdobou, avšak debakl se Santou jí nedal zapomenout. Právě teď ale neměla čas nad ním dumat.

„Napište mi název toho obchodu, nebo aspoň částku, kterou vám dlužím. Postarám se o to,“ slíbila Libby a vyrazila ke svému domu.

„Veselé Vánoce,“ popřál jí Adam.

Při těch dvou slovech, jichž se tolik děsila, málem zakopla. Krátce mu mávla, avšak přání mu neoplatila. Letos nebude nikomu veselé Vánoce přát. Stráví svátky o samotě, a na tom nic veselého nebylo. O letošních Vánocích bude jen pracovat, znovu pracovat a ještě pracovat, aby dům svých rodičů zachránila.

Ani ne o hodinu později byla Libby osprchovaná a převlečená do práce a právě couvala z příjezdové cesty svého domu. Koutkem oka si všimla, že Adam se svojí mámou instalují na předzahrádce nafukovacího soba v životní velikosti, když se sob náhle rozletěl jejím směrem. Libby dupla na brzdy.

„Co to má být?“ vykřikla. Sob se odrazil od jejího nárazníku, zakroužil vzduchem a přistál na silnici.

Nafukovací sob... zůstal ležet úplně vyfouknutý.

„To snad ne! Už zase?“ zasténala.

Při pohledu na šokované výrazy Adama a jeho mámy by se nejradši propadla. Adam k ní vyrazil. Schoulila se.

„To nebude příjemné,“ zamumlala a stáhla okénko. Obrnila se před nejhorším.

„Co si myslíte, že děláte?“ vyhrkl, než stihla cokoli říct.

„Snažím se dostat do práce,“ odpověděla. „Ten sob byl, předpokládám, váš?“

„Jestli myslíte tu druhou vánoční ozdobu, kterou jste právě zničila, tak ano, i ta byla naše.“

„A nechte mě hádat,“ pokračovala. „Podle vás je i tohle moje vina.“

Adam nevěřícně vykulil oči. „Jistěže je to vaše vina. To vy jste musela vyrazit, jako by vás honilo sto čertů. Neměla byste jezdit takhle rychle, jinak někomu ublížíte. Už jste někomu ublížila. Dokonce dvěma někomu.“

Libby se rozesmála. „*Dvěma někomu?* O čem to mluvíte? O Santovi a sobovi? Uvědomujete si, jak absurdně to od vás zní?“

Neusmíval se. To už k nim došla jeho máma.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Carol.

„Ne!“ vyhrkli Libby a Adam naráz – a zamračili se na sebe.

Otočila se ke Carol a zhluboka se na uklidněnou nadechla. To, že jí šel Adam na nervy, neznamenalo, že by si měla zchladit žáhu na jeho mámě. „Jste Carol, že?“

Carol s úsměvem přikývla. „A vy Libby.“

„To jsem,“ přisvědčila Libby. „Moc mě to s vaším sobem mrzí.“

„Za to může Adam,“ oznámila Carol.

„Mami!“ ohradil se Adam.

„Můžeš za to ty a dobře to víš. Nepřivazuješ výzdoby dost pevně. Nejdřív Santa, teď sob. Neexistuje žádný pořádný důvod, proč by si měli volně poletovat a děsit lidi.“

Libby se na Adama vítězoslavně usmála. „Vaše maminka se mi moc líbí.“

Adam, podrážděný a rozpačitý z toho, že ho máma před Libby ztrapnila, si prohrábl vlasy.

„Podívejte, obě dvě, sice jsem ty ozdoby správně nepřivázal, ale Libby by si stejně měla dávat větší pozor. Jestli bude dál jezdit takhle rychle, dřív nebo později způsobí autonehodu. Věděla jsi, mami, že si přejela vlastní mobil? A proč? Protože spěchala. Je to její zlovyk.“

Libby na něj zůstala zírat. „Jasně, jen do toho zatáhněte můj mobil.“ Otočila se ke Carol. „Opravdu se upřímně omlouvám. Seženu vám nového Santu – a teď i soba. Je ten sob taky z Německa?“

„Z Německa?“ zopakovala Carol zmateně. „Proč z Německa?“

Libby se zamračila. „Adam říkal, že ten Santa byl z nějakého německého obchodu. Že to byl na zakázku vyrobený svatební dar, protože jste se vdávala na Vánoce.“

Carol se s rukama v bok otočila k Adamovi. „No, je pravda, že jsem se vdávala na Vánoce, ale to je všechno.“

Libby nevěřícně vykulila na Adama oči. „Tu historku s německým obchodem jste si vymyslel, že?“

Při pohledu na jeho samolibý úsměv by mu nejradši vrazila do obličeje sněhovou kouli.

„Tak odkud je tedy ten Santa?“ zeptala se Libby Carol.

„Z jednoho internetového obchodu,“ prozradila jí Carol. „Doručili ho ještě v den objednávky.“

Libby vykulila na Adama oči. „To myslíte vážně?“

Adam pokrčil rameny. „Dělala jste, jako by o nic nešlo, tak mě napadlo –“

„– že mi prostě zalžete?“ dopověděla za něj Libby.

Carol plácla Adama po paži. „Proč jsi téhle milé slečně lhal?“

Adam vypadal, že je v koncích.

„To se podívejme, kdo skončí na seznamu zlobivých dětí,“ mlaskla Libby. „Carol, dala jsem vašemu synovi svoje číslo. Pošlete mi, prosím, odkaz na toho Santu a soba a já vám je bezodkladně objedná. A opravdu se omlouvám za všechny potíže. Musím už jet do práce, ale dejte mi vědět, jestli pro vás můžu udělat ještě něco.“

Adam se k ní sklonil. „Víte, jedno udělat můžete.“

„A co je to?“ zeptala se.

„Můžete jezdit pomaleji, ať nezničíte další vánoční ozdoby – nebo nezabijete sebe.“

Libby jeho pohled se sladkým, přesladkým úsměvem opětovala.

„Děkuju za báječnou radu.“

Z příjezdové cesty vycouvala tak pomalu, až se její SUV skoro nehýbalo. Na ulici se pak podívala na Adama, jenž z ní nespouštěl oči.

Zasmála se. „Je to na vás dost pomalu?“

Dupla na plyn a bez jediného ohlédnutí vyrazila pryč.

2. kapitola

Adam se v kuchyni svých rodičů snažil nacpat prasklého Santu do obřího odpadkového pytle. Nešlo to. I vyfouknutý byl Santa obrovský a neskladný. Vedle Santy ležel na podlaze zmačkaný sob.

„Nemůžu uvěřit, že nám zničila Santu i soba,“ zabručel.

„Měl bys naše ozdoby lépe upevňovat, jinak nám do Vánoc žádné nezbydou,“ pokárala ho Carol. „A musíme pořídit nového Santu. Co bychom bez něj měli?“

„Hladového soba?“ navrhl Adam a zasmál se vlastnímu vtipu.

„Pokud nám nějaký sob zbyl,“ rýpla si Carol a svou škodolibou poznámku zmírnila tím, že svého syna políbila na tvář. „Ještě, že tě mám tak ráda, protože víš, jak jsou pro mě vánoční dekorace důležité...“

„Ano, to vím,“ přisvědčil Adam s úsměvem. „Vzpomínám si, jak sis o jedněch Vánocích vzala do hlavy, že řeku za naším domem musí zdobit vánoční světýlka...“

„A tys hodil celou krabici světýlek do řeky a všechna uplavala. Ano, vzpomínám si,“ přisvědčila se smíchem. „Byly ti čtyři.“

„A až do vysoké jsem se doma nesměl vánočních světýlek ani dotknout.“

„Divíš se mi?“

Adam se na mámu usmál. „Ne. A neboj, našel jsem lepší způsob, jak zajistit, že nám ozdoby na trávníku neodlétnou. Přidělám je k zemi kolíky a zatížím je cihlami. Tví nafukovací vánoční přátelé se už ani nehnou.“

„To je hudba pro mé uši,“ povzdechla si Carol spokojeně. „Počkat, když už je řeč o hudbě, které písni se hodí k tématu *starobylych Vánoc*? Reproduktoři jsi už nainstaloval, že?“

„Jsou připravené,“ ujistil ji Adam. „Když je tématem starobylost, co takhle pustit klasickou vánoční koledu ‚Zdobte domy‘? Můžu ti sehnat cesmínu, ta by se k tomu hodila.“

Carol se rozzářeně usmála. „Výborný nápad. Mám tu píseň moc ráda a víš, že mám stejně ráda cesmínu.“

Adam se znovu pokusil Santu nacpat do pytle. Zkusil mu urvat paže, avšak nedokázal to. Nakonec sáhl po noži.

„Chudák Santa!“ vykřikla Carol. „Opravdu ho musíš rozřezat?“

„Ano, jestli chci, aby se vešel do odpadkového pytle,“ odpověděl Adam a začal Santovi uřezávat paže.

Carol zakroutila hlavou. „To by mohlo přinést špatnou vánoční karmu, takhle nechci první Vánoce v Evergreen Valley trávit. Jedním z důvodů, proč jsme se sem přestěhovali, je, že je tahle čtvrt' známá vánoční výzdobou. Nesmíme se nechat v tomhle směru zahanbit, protože co by si jinak sousedi pomysleli?“

„Vědí, že jste se právě přistěhovali. Nebudou vás soudit.“

„Nechceme je zklamat,“ pověděla mu Carol ustaraně. „Vánoce jsou už za dva týdny.“

„Mami, jsi královna vánoční výzdoby. Nikoho nezklaměš, i kdybys chtěla.“

„No, Vánoce přijdou, ať už na ně budeme připravení, nebo ne. Viděl jsi ty stovky lidí, kteří tudy včera večer projížděli.“

„Bylo to neuvěřitelné,“ uznal Adam.

„Podle mě je to úžasné,“ přidala se Carol. „Jsem moc ráda, že budeme mít do večera připravené další ozdoby. Děkuju, že jsi přijel a pomáháš nám s tím.“

„I když jsem udělal chybu, která nás stála Santu a soba?“

„Beru to jako lekci v upevňování velkých ozdob,“ odpověděla Carol a vděčně na syna pohlédla. „Nevím, co bychom si bez tebe počali. I když upevnění Santy a soba se moc nepovedlo. Ať to dopadne jakkoli, jsme součástí Evergreen Valley a letošní Vánoce budou výjimečné. Víš, jak dlouho jsem snila o tom, že budu bydlet v podobné čtvrti.“

Adam se uchechtl. „Ano, to vím. Vozila jsi nás sem každé Vánoce, abychom se pokochali světýlky a výzdobou.“

„A nezapomínej na horkou čokoládu s mátovými hulkami. Měl jsi ji vždycky nejradši.“

„Kdo by na ni mohl zapomenout?“ podivil se Adam a na svou matku se zazubil. Už jen při vzpomínce na lahodný nápoj se mu seběhly všechny sliny. „Myslíš, že by se dalo ještě sehnat mátové cukrové sypaní, kterým si člověk může posypat šlehačku?“

„Určitě ano,“ ujistila Carol svého syna s úsměvem. „V Evergreen Valley jsou Vánoce nade vše, a co jsem slyšela od ostatních sousedů, právě Vánoce tu mají všichni nejraději. Líbí se mi, že tu všichni pečou cukroví, které pak prodávají, a výtěžek jde místní potravinové bance.“

„Takže uděláš svoje slavné rumové kuličky?“ zeptal se Adam.

„To si piš.“

„A uděláš i jednu dávku jenom pro mě?“ dodal Adam s nadějí.

„Vždyť to dělám vždycky, ne?“

„Ano,“ souhlasil se širokým úsměvem. „Aspoň tedy co jsem dost starý na to, abych je mohl jíst.“

„Vtipné, že to říkáš, protože letos jsem se rozhodla udělat něco nového jen pro děti. Vanilkové kuličky,“ oznámila Carol s rozzářeným úsměvem. „Místo rumu použiju vanilku. Budou výborné.“

„Těším se, až ochutnám,“ ujistil ji Adam. „Oficiálně nabízím své ochutnavačské služby na jakoukoli dobrotu, kterou připravíš.“

Carol se zasmála. „To je od tebe opravdu velkorysé.“

„Vid’? Jen se snažím přiložit ruku k dílu.“ Adamovi zasvítily oči. „Sice v Evergreen Valley nežijú, ale i tak můžu pomoci vytvořit vánoční náladu.“

„Tím, že sníš všechno cukroví?“

Adam v legraci protočil panenky. „Když to jinak nepůjde. Je to náročná práce, ale někdo ji dělat musí.“

„No, jestli chceš odvést opravdu dobrou práci, musíš přijet na Vánoce.“ Adamova matka se na něj vědoucně zadívala.

Adam si povzdechl. Pochopil, že šlápl do pasti, kterou si sám nastražil. Vždycky se snažil vyhýbat tématu, aby přijel na Vánoce. Příčilo se mu, že musí své rodiče zklamat.

„Mami, víš, že musím být v práci. Vánoce jsou nejrušnější období roku. Musím tam být.“

Carol přikývla. „To vím, ale i matka může snít, ne? Tvrdě dřeš. Děláme si o tebe starosti. Chybíš nám.“

„Vy mi taky chybíte, ale vždycky za vámi jezdím hned po Vánocích,“ připomněl jí. „Máme tradici, že Vánoce slavíme dvacátého šestého. To si rozbalíme dárky a vychutnáme si sváteční večeři. Uděláme to tak i letos, jako každý rok.“

„To vím a jsme vděční za jakýkoli čas, který s námi strávíš,“ ujistila ho máma a povzbudivě mu stiskla ruku. „Víme, že máš napilno a že je pro tebe tvoje práce důle-

žitá. Chceme, abys byl šťastný. Jen je škoda, když člověk tráví svátky o samotě.“

„Nejsi přece sama. Máš tátu.“

„Mluvila jsem o *tobě*,“ oznámila mu Carol. „Leda že ses seznámil s nějakou mladou dámou, o které jsi nám zatím neřekl?“

Adam nemohl uvěřit, že právě šlápl do už druhé pasti v řadě. Doufal, že když mámě stručně odpoví, toto téma opustí. Věnoval jí svůj okouzlující úsměv. „Ne, mami, žádnou mladou dámou jsem nepoznal. Navíc víš, že na to teď ani nemám myšlenky.“

„Možná bys ale měl,“ nedala se odbýt Carol a nebrala na vědomí, že o tom Adam viditelně nechce mluvit. „Život ubíhá rychle. Jsi milující, starostlivý muž. Zasloužíš si poznat výjimečnou ženu a zažít s ní velkou lásku. Moc bych ti to přála. Víím, že ti to se Cindy nevyšlo a že to bylo náročné, musíš se však dál snažit. Tvoje vyvolená je tam někde venku, Adame. Víím to. Jen žádám, abys nečekal moc dlouho nebo nevyčkával na tu správnou chvíli, protože žádná *dokonalá* chvíle nepříjde. Občas do toho musíš skočit rovnýma nohama a doufat v nejlepší.“

Adam se zasmál. „S tátou jsi to měla stejně?“

Carol se rozzářeně usmála. „To si piš a koukej, jak nám to vyšlo. Nebudu tvrdit, že jsme neměli problémy – víš dobře, že by to byla lež – ale všechny překážky stály za to, abychom je spolu překonali. Jen měj oči otevřené, abys poznal, až se ti v životě objeví ta pravá. Neraď bych, aby sis ji kvůli obrovské spoustě práce nechal uniknout.“

Adam ji políbil na tvář. „Mám tě rád, mami.“

„Znamená to, že se zařídíš podle mojí rady?“ zadoufala Carol.

Adam věděl, že jeho máma nikdy nepřestane věřit, že její syn najde svou spřízněnou duši, a byl jí za to vděčný.

„Mami, ty mi těch rad dávaš tolik, že je nestíhám po-

čítat,“ odpověděl Adam, „ale ano, jestli ti to udělá radost, budu mít oči dokořán.“

Carol se na něj usmála. „Tomu říkám dobrý začátek.“

Adam jí úsměv oplatil. Ulevilo se mu, že je rozhovor u konce.

Nebylo to poprvé, co si s ním máma promluvila o jeho milostném životě – nebo spíš o tom, že žádný milostný život nemá. Otevírala tohle téma prakticky pokaždé, kdy se viděli. Věděl, že to myslí dobře. Jen si přál, aby pochopila, že je se svým životem spokojený.

Se Cindy se seznámil na univerzitě. Zamiloval se do ní v prvním ročníku a od první schůzky byli nerozluční.

Při vzpomínce na ni se usmál. Vždy byli nejlepšími přáteli. Plánovali si, jaká je spolu čeká po promoci budoucnost. Akorát je nikdy nenapadlo, že je honba za jejich sny zavede každého na opačný konec země.

Zatímco on získal vysněnou práci v Seattlu, Cindy, aby dosáhla svých cílů, se potřebovala přestěhovat do New Yorku.

Když na to přišlo, oba si uvědomili, že během let dospěli a změnili se. Sice jim na sobě stále velice záleželo, každý z nich však chtěl něco docela jiného.

Jejich rozchod proběhl civilizovaně a zůstali přáteli, přesto Adama tato zkušenost poznamenala. Rád si vše předem plánoval, a když jeho plán na budoucnost po boku Cindy nevyšel, bral to jako své velké selhání.

Navíc mu to dokázalo, že láska s sebou přináší i velká rizika. Věděl, že láska se nedá předvídat nebo ovládat, zároveň se znal dost dobře na to, aby věděl, že si nechce znovu projít tím, že si najde někoho, s kým by si chtěl vybudovat budoucnost, jako tomu bylo se Cindy, jen aby se jim to zas celé rozpadlo.

Nebyl proti lásce, jen nebyl připravený si ji opět vpustit do života. Stačila mu jeho práce a se svým životem byl spokojený. Prozatím nic víc nepotřeboval.

Carol zvedla rozřezané kousky Santy. „Chudák Santa. To opravdu nepřipomíná veselé Vánoce.“

„Já vím,“ přisvědčil Adam. „Jen počkej, až se táta do- slechne o tom, jak nám Grinch ukradl Santu.“

„Někdo nám ukradl Santu?“ zeptal se Larry, který právě vešel do kuchyně. Při pohledu na placatou hlavu Santy na podlaze a jeho uřezanou nohu v Adamově ruce ztuhl. „Panebože, co se to tu stalo? Je to...“

„Ano,“ povzdechla si Carol a svého manžela objala. „To je náš Santa.“

„Naše sousedka nám zničila Santu i jednoho ze sobů,“ prozradil mu Adam.

„To ji musíme nechat zatknout!“ vykřikl Larry se smí- chem. „Zavřít ji, až zčerná.“

„Udělal to Libby odvedle,“ pověděla mu Carol.

„Aha.“ Larry si s Carol vyměnil chápavý pohled.

„Copak?“ zeptal se Adam zneklidněný jejich výrazy. „Co ten pohled? Co se děje? Provedla snad ještě něco?“

„Ne, nic,“ ujistil ho Larry.

„Jen je nám jí líto,“ dodala Carol.

„Proč?“ zarazil se Adam. „Co se stalo?“

Larry vyndal druhý odpadkový pytel a začal do něj ukládat kusy Santy. „Jeden z našich sousedů nám pro- zradil – ne že bychom klevetili, ale protože si o ni dělají starosti – že Libby začátkem tohotohle roku nečekaně ze- mřela máma,“ pověděl Larry synovi.

„A před lety přišla i o tátu,“ dodala Carol smutně. „Zabili ho v Iráku.“

„V Afghánistánu,“ opravil ji Larry.

„Přesně tak.“ Carol přikývla. „A tak je teď úplně sa- ma. Jedináček. Nemá žádné příbuzné.“

„Náš realitní makléř Mike říká, že Libby musí prodat svůj rodný dům. Potřebuje velkou renovaci. Zrovna za- čala podnikat a není moc při penězích. Nemá na vybra- nou.“

„Opravdu?“ podivil se Adam. „Protože Libby mi dneska ráno řekla, že se zatím nerozhodla, jestli dům prodá. Prý má čas do konce roku.“

„Podle mě si jen nechce připustit nevyhnutelné,“ poznamenal Larry.

„No, třeba se objeví spása,“ nadhodila Carol. „Jsou Vánoce. Čas zázraků.“

Adam ji láskyplně objal. „Líbí se mi, že v ně nepřestáváš věřit.“

„Já nikdy.“ Objetí mu opětovala.

„Tak jako tak Libby stráví Vánoce úplně sama,“ dodal Larry. „Bude to pro ni těžké. Zvláště když to budou první Vánoce bez její mámy.“

Carol se rozzářila. „Měli bychom ji pozvat na sváteční večeři!“

„To bychom měli,“ souhlasil Larry.

„Vždyť ji vůbec neznáte,“ ohradil se Adam. „Mohlo by to být pro všechny nepříjemné.“

„Existuje snad lepší způsob, jak člověka poznat, než při vánoční večeři?“ zeptal se Larry, jako by už bylo rozhodnuto.

„Souhlasím,“ přidala se k němu Carol se zářivým úsměvem. „A, Adame, když už tu na večeři nebudeš, bude milé mít na Vánoce hosta.“

Adam věděl, že na to nemá co říct. „No, jestli ji chcete pozvat, schovejte ty nejlepší vánoční ozdoby.“

„Proč?“ podivil se Larry.

„Protože jak jsem řekl, to ona se nám vyřádila na Santovi a sobovi.“

„Co se stalo?“

„Byla to nehoda,“ bránila ji Carol.

„Jaká nehoda?“ zeptal se Larry.

„Při běhání nám zničila Santu,“ prozradil mu Adam.

„A svým SUV nám přejela jednoho ze sobů,“ dodala Carol.

Larry se rozesmál. „Dobře, tak křišťálové sklenice raději necháme ve skříňce.“

Carol ho plácla po ruce. „Velmi vtipné.“

„Libby je nebezpečná,“ varoval je Adam. „Pořád někam spěchá. Raději bych se jí držel z cesty.“

Larry se na Carol překvapeně zadíval.

„Pohádali se,“ vysvětlila svému muži. „A tvůj syn jí lhal. Prý že Santa byl vyrobený na zakázku v Německu.“

Larry se rozesmál. „V Německu?“

„Ano,“ přisvědčil Adam pyšně. „V Německu. Napadlo mě, že by mi na to skočila, když je Německo známé výrobou těch nejhezčích vánočních ozdob.“

Carol se rozzářila. „Máš pravdu, Adame. Mohli bychom se podívat na nabídku německých obchodů a objednat od nich ozdoby. V Německu se konají nádherné vánoční trhy. Vsadím se, že by se tam našly v nabídce ty nejúchvatnější ozdoby.“

„A já,“ povzdechl si Larry a zakroutil hlavou. „Jen se podívej, cos natropil, Adame. Teď nám tvoje matka objedná celé kontejnery německých vánočních ozdob.“

Carol svého manžela objala. „Neboj, miláčku, to neudělám.“

Larry vydechl úlevou. „Díkybohu –“

„Nechci je *objednat*,“ pokračovala Carol. „Chci do Německa *zaletět* a vybrat si je osobně!“

„Páni,“ vydechl Larry. „Už vím, o co letos poprosíš Santu.“

Všichni se rozesmáli.

Larry políbil Carol do vlasů. „Navzdory incidentu se Santou a sobem si letos užijeme ty nejkrásnější Vánoce, protože konečně žijeme v Evergreen Valley.“

„Nemůžu uvěřit, jak dlouho jste dům v téhle čtvrti hledali,“ povzdechl si Adam.

„Bylo to těžké, protože z téhle čtvrti nikdo neodchá-

zí. Všem se tu moc líbí a nechtějí se stěhovat,“ odpověděla Carol.

Adam se na svou mámu usmál. „Ale tys to nevzdala, mami. Hledala jsi dál a dál a čekala jsi, až se objeví dům na prodej, a to se konečně stalo.“

„A získali jsme ho dřív, než nám ho kdokoli stihl vyfouknout,“ dodala Carol hrdě.

„Bylo od vás chytré, že jste sem zajeli a prošli si to tu, abyste se seznámili s místními a zmínili se, že tu hledáte dům,“ pochválil je Adam. „Takže když se pak majitelé rozhodli odstěhovat, zavolali vám jako prvním.“

Larry se uchechtl. „Přesně tohle jsme měli v plánu.“

„A vyšlo vám to,“ dodal Adam.

„Víš, co vždycky říkám – cokoli je možné, stačí věřit,“ pověděla mu Carol. „A já jsem vždycky věřila, že právě tady máme žít.“

Adam se na svou matku usmál. Pozitivní přístup k životu na ní vždy obdivoval. Taky se mu líbilo, že se jeho rodiče nikdy nespokojili s málem a vždy si šli za svými sny.

Věděl, že má velké štěstí. Vyrostl ve šťastném domově. Jeho rodiče ho vždy povzbuzovali, věřili mu a ujišťovali ho, že se může stát, kýmkoli bude chtít. Jejich neochvějná víra mu dodávala sebevědomí, sílu a odhodlání. Za jakýkoli úspěch, kterého kdy dosáhl, vděčil svým rodičům.

Nedovedl si ani představit, co by si počal, kdyby kohokoli z nich ztratil. Bylo mu Libby líto. Už mu dávalo smysl, proč dům nevyzdobila a proč nechtěla o Vánocích ani mluvit.

Přesto ho zneklidňovalo, že by měla s jeho rodiči povečeřet. Ten mámin pohled znal. Zas se rozhodla hrát si na dohazovačku. Toho se však nebál.

Kdyby měl být sám k sobě upřímný, děsilo ho, že ho Libby od první chvíle přitahovala. I když ho rozzuřilo,

že mu zničila vánoční výzdobu, nemohl popřít, že mezi nimi přeskočila jiskra. Zneklidňovalo ho to, protože se potřeboval plně soustředit na práci. Záviselo na něm celé městečko a stovky jeho obyvatel. Proto věděl, že musí udělat jediné.

Držet se od Libby Larsonové co nejdál.

3. kapitola

Libby ve svém produkčním studiu v historické části Seattlu s výhledem na záliv zvedla pruh červené kůže s pěti zlatými rolničkami a hlasitě na ně zazvonila.

„No tak, Santíčku, máš přece rozdávat radost. Kde jsi ji nechal? Proč neděláš to, čím ses proslavilo? Dej mi aspoň něco,“ prosila Libby.

Kotě jménem Santa si akorát zívlo.

Bylo celé černé kromě sněhově bílých pacek a čumáčku. Na sobě mělo propracovaný kostým Santa Clause a rozvalovalo se na hromádce stříbřitých stuh. Člověk by hádal, že výjev bude působit kýčovitě, místo toho vypadalo kotě „santa“ královsky, santovská čepička mu sloužila jako koruna.

Byla to čtyřnohá hvězda internetu. Reklamní poklad. Za několik hodin vydělalo víc než Libby za týden.

Přesvědčila svého nového klienta, společnost Carter Pets, že kotě Santa stojí za každý cent, který vyčlenili na reklamní kampaň, zatím se jí však investice nevyplácela.

Vrnicí hvězda odmítala udělat, co se po ní žádalo, a ještě navíc vypadala, že by si nejradši schrupla.

Libby se zhluboka nadechla a připomínala si, aby hlavně nezačala panikařit – to se však snadněji řekne, než udělá, protože měla pocit, že osud její nové spo-

lečnosti se zaměřením na reklamu na sociálních sítích, a tím pádem osud celé její kariéry, závisí na tom, aby jistě vybíravé kotě odvedlo svoji práci.

Naneštěstí se kotě Santa od chvíle, kdy ho sem jeho chovatel přivezl na focení, moc nepředvedlo.

Sotva začalo trucovat, jeho chovatel Randy se příhodně vypařil. Oznamil, že si jen odběhne pro kávu, ovšem nejspíš se rozhodl vzít si tu nejdelší pauzu na kávu v historii lidstva.

Několikrát Randymu napsala a prosila ho o pomoc. Nakonec jí odpověděl, že se pro kotě Santu vrátí v pět – přesně na domluvený konec focení. A pak oznámil další jobovku, a to že ruší natáčení videa, které měli domluvené na druhý den.

Libby si kotě rezervovala na dva dny, aby měla jistotu, že má čas pořídit všechny fotografie a záběry, které pro vánoční kampaň Carter Pets potřebovala. Kdykoli měla pracovat se zvířecími „herci“, vždy si pro jistotu bukovala den navíc pro případ, že zvíře neodvede práci podle plánu.

Kotě Santu však čekalo vystoupení na vánočním trhu v Německu a Randy tvrdil, že musí odletět o den dřív.

To znamenalo, že Libby má jen jeden den, aby poříдила veškeré materiály, které bude potřebovat. Prozatím však měla jen slonovinově bílý žebrovaný svetr celý od černých kočičích chlupů.

Dumala, jestli to není nějaká odplata, jestli to není vánoční karma za to, že sousedům zničila Santu i soba. Při vzpomínce na Adamův sexy úsměv se jí rozbušilo srdce.

Naštvaná sama na sebe zakroutila hlavou. „Ne, ne, ne, na tohle nemyslí. Takhle pohlední muži znamenají vždycky jenom potíže.“

„To mi připadá jako můj typ chlapa! O kom je řeč?“ zeptala se Tammi, která právě vešla do studia i se svou videokamerou.

„O nikom,“ vyhrkla Libby. Styděla se, že ji Tammi, její nejlepší kamarádka a oblíbená fotografka, zaslechla.

„Mluvila jsi o mužským. O mužích nikdy nemluvíš. Tak to vyklop. O koho jde?“

Libby věděla, že jí Tammi nedá pokoj, dokud jí nehodí aspoň malou kost. „Jen jsem dneska ráno natrefila na syna svých nových sousedů. Jmenuje se Adam.“

Tammi zasvítily oči. „A je tenhle Adam kus?“

Libby se zasmála. „Jsi vážně nemožná, Tammi.“

„A tys mi neodpověděla, takže je to kus! Copak se stalo? Rozdali jste si to? Už snad celou věčnost jsi nebyla ani na rande. Chci všechno vědět!“

Libby zvedla ruce, aby Tammi zastavila. „Brzdi, prosím tě. Neřekla jsem, že jsem s ním byla na rande, a už vůbec jsem si to s ním nerozdala. Jen jsme na sebe narazili před domem jeho rodičů. Vážně by ses měla přestat dívat na ty bláznivé reality show. Nejsme v epizodě *Vánoční rychlovky*.“

„Počkej, taková reality show existuje?“ zeptala se. „Jak to, že mi unikla?“

Libby se zasmála. „Jenom jsem si dělala legraci.“

„Opravdu?“ posteskla si Tammi. „Protože já bych se na něco takového moc ráda podívala. Nezadaní mladí lidé, kteří se spolu o Vánocích vyspí, protože nechtějí být sami...“

„Opakuju, že jsem si dělala legraci,“ varovala ji Libby.

„A ten tvůj soused Adam – je to kus, vid’? Když jsem přišla, právě jsi říkala *takhle pohlední muži*, a kdyby nebyl pohledný, klidně bys to přiznala.“

„Za prvé není to můj soused, jen syn mých sousedů, který přijel na návštěvu, a za druhé jsme v práci, proto tu nebudu mluvit o svém milostném životě.“

Tammi vykulila oči. „Takže k něčemu došlo.“

„Panebože, já to vzdávám,“ zasténala Libby.